

Cătălina Gheorghian

Mihai primește Lumina Sfântă

O minunată călătorie
spre Înviere

Ilustrații de Anca Apostol

DOXOLOGIA

Iași, 2024

— Silvia, să pui deoparte un cozonac și pentru Mihai! îi spuse moș Costache soției sale, care se „spetea” cu pregătirile pentru Paști, dând zor cu frământatul. Mai știi ce mult s-a bucurat anul trecut?

— Cum să uit eu de Mihai, Costache? Mi-ai spus de o sută de ori până acum, îi zise bătrâna zâmbind. Știu că ți-e drag!

Femeia își șterse fața cu un prosop de bumbac, își suflecă mai bine mânecile de la rochie și, netezindu-și șorțul, deschise portița de la gura cuptorului și răscoli mai bine jăratecul cu o bucată de lemn. Apoi, luă tăvile de pe masă, una câte una, le însemnă pe fiecare cu semnul Sfintei Cruci și le așeză cu grijă în cuptorul cel mare.

- Nea Costache! Nea Costache! se auzi un glăscior de afară.
Bătrânul o lăasă pe soția sa printre mirosurile încântătoare de copturi și merse să vadă cine îl strigă.
- Mihai! Ce s-a întâmplat? Abia răsufli, îi zise el micuțului care abia se putea zări de după poartă.
- Nea Costache, îi spuse băiatul când intră în ogradă, mamei îi mai trebuie câteva ouă pentru vopsit. Ai matale? Cei mici au spart câteva... Și anul trecut s-a întâmplat la fel – nu prea știu ei să le țină bine. Dar și dacă nu le dai, să-i vezi cum fac...

Bătrânul începu să râdă și-l luă pe Mihai de mână. Porniră împreună spre coteț.

— Doar pentru niște ouă te-ai oboșit tu atât? Hai să scotocim prin cuiabar, să vedem. Silvia le-a folosit pe toate pentru copturi, dar poate s-au gândit găinile mele la tine și ți-au făcut un cadou, îi răspunse moș Costache, șugubăț.

Dragul lui prieten avu dreptate. Găinile chiar se ouaseră!

Mihai îi mulțumi și porni spre casă, cu ouăle proaspete așezate în coșuleț.

Când intră în bucătărie, puse coșul pe masă și se îndreptă repede spre grădină. Nu care cumva să-l zărească mama și să-l pună și pe el la vreo treabă. „Să facă Filoteea, ea e mai mare! Și e și fată, pe deasupra... Gospodină, ca mama!”

Traversă în fugă grădina însămânțată și urcă pe delușorul de la poalele ei. Privi în zare, așteptând să vadă pe cineva. Și-ar fi dorit să fie vizitat de îngerul lui păzitor – îl mai întâlnise și cu alte ocazii și s-ar fi bucurat mult să apară, mai ales acum! I se păru că raze de lumină urcă înspre el, de după deal, când... apăru Filoteea!

